

1

Neferet

Het spiegelbeeld uit het verleden dat opeens in Zoey Redbirds mystieke spiegel was verschenen, was een afschuwelijke herinnering geweest aan het verlies van Neferets onschuld. De aanblik van zichzelf als het gebroken, misbruikte meisje dat ze vroeger was geweest had haar zo ontredderd dat ze kwetsbaar was voor de rebelse aanval van het wezen dat haar instrument was geweest. Aurox had haar overweldigd, met zijn hoorn doorboord en van het dakterras van haar penthouse gegooid. Neferet, voormalige hogepriesteres van Nux, was op het asfalt te pletter gevallen en gestorven. Toen haar sterfelijke hart was opgehouden met kloppen, had de geest in haar binnenste, de onsterfelijke energie die haar tot koningin Tsi Sgili had gemaakt, de macht over haar gebroken omhulsel in handen genomen.

De massa Duisternis en geest versmolten, wachtten, overleefden, terwijl het bewustzijn van de Tsi Sgili worstelde om te blijven bestaan.

Het geschonden meisje in de spiegel had een herinnering doen herleven waarvan Neferet had gedacht dat die lang geleden was gestorven... begraven... vergeten. Dat verleden was zo krachtig verzezen dat ze overrompeld werd en niet voorbereid was op een strijd.

Het verleden was tot leven gekomen en had Neferet gedood.

Neferet herinnerde zich alles. Ooit was ze een dochter geweest. Ooit was ze Emily Wheeler geweest. Ooit was ze een kwetsbaar, ver-

twijfeld kind geweest, en de mensenman die haar beschermer had moeten zijn, had haar gemolesteerd, mishandeld en verkracht.

Op het moment dat Emily's spiegelbeeld in de magische spiegel verscheen, waren al die jaren van macht en kracht vervlogen, die Neferet tot een barrière had gevormd om die ontering, die vermoorde onschuld te verdringen.

Verdwenen was de machtige vampierhogepriesteres. Alleen Emily was er nog, en ze staaarde naar de jammerlijke resten van haar jonge leven. Het was Emily die door Aurox op de hoorns werd genomen en op het eenzame asfalt aan de voet van het Mayo Hotel was gegooid. Het was Emily die Neferet met zich had meegesleurd, de dood tegemoet.

Maar het was de geest van koningin Tsi Sgili die overleefde.

Haar lichaam was gebroken, haar geest geknakt, maar de energie die Neferets onsterfelijkheid was, leefde voort, hoewel haar bewustzijn op het randje van de dood balanceerde. De troostende draden van Duisternis verwelkomden haar en schonken haar kracht. Ze maakten het haar mogelijk eerst de vorm van spinnen aan te nemen, toen van schaduwen en vervolgens van mist. De geest van de Tsi Sgili dronk de nacht in en braakte de dag uit, daalde af in het rioolstelsel van het centrum van Tulsa en bewoog zich langzaam maar onverbiddelijk in één richting – wat overbleef van Neferet had een niet-aflatende impuls om het vertrouwde te zoeken – om op zoek te gaan naar datgene wat haar weer heel zou maken.

De Tsi Sgili was zich daarvan bewust toen ze de grens tussen de stad en de plek die ze het beste kende overstak. Zelfs zonder lichaam herkende haar geest die plek omdat ze er zo veel jaren naartoe was getrokken. Ze ging het Huis van de Nacht binnen in de vorm van mist, dik en grijs. Ze dreef van schaduw naar schaduw en nam het vertrouwde in zich op.

Toen ze de tempel in het hart van de school bereikte, deinsde de schim achteruit, hoewel rook en schaduw, energie en Duisternis geen pijn kunnen voelen, net zomin als vreugde. De kwaadaardige energie van de Tsi Sgili trok zich in een reflex terug, zoals het

krampachtig trekken van de afgesneden poot van een kikker als die in een hete koekenpan wordt gelegd.

Die onwillekeurige beweging deed haar van koers veranderen, waardoor ze zo dicht bij de plaats van kracht kwam dat ze die voelde. De Tsi Sgili herkende geen pijn of vreugde, maar wat er van Neferet over was, herkende kracht. Ze zou altijd kracht herkennen.

Als kleverige druppels olieachtig vocht daalde ze af in de kuil in de aarde. Ze absorbeerde de energie die rondom haar begraven was, en via die energie trok ze het spookachtige residu van wat er boven haar gebeurde naar zich toe.

De Tsi Sgili had zo kunnen blijven – vormloos, gezichtloos, domweg bestaand – als de dood niet dat moment had uitgekozen om te naderen.

Als wind die wolken voor de zon blaast om die te verhullen, was de nadering van de dood onzichtbaar, maar de Tsi Sgili voelde die langs zich heen strijken voordat de halfwas begon te hoesten.

De dood was nog vertrouwder voor de schim dan de school of de plaats van kracht. De dood trok haar uit de kuil in de grond. In een roes van opwinding manifesteerde de geest van de Tsi Sgili zich in de eerste gedaante die ze had kunnen aannemen toen ze de macht over het lichaam had overgenomen: die van de altijd zoekende, altijd nieuwsgierige, altijd veerkrachtige achtpotige spin.

De zwarte spinnen namen gedaante aan en bewogen zich als één op zoek naar de dood om zich met hem te voeden.

Ironisch genoeg opende de cirkel van de halfwassen het energiekanaal dat het Neferet mogelijk maakte genoeg bewustzijn te verkrijgen om zich te kunnen concentreren op en te putten uit de kracht van de dood en zichzelf uiteindelijk terug te vinden.

Ik ben zij die Emily Wheeler was en toen Neferet en vervolgens Tsi Sgili, koningin, godin, onsterfelijk wezen!

Tot op dat moment was het vertrouwde vinden haar doel geweest. Toen de dood de halfwas overviel, voedde de geest van de Tsi Sgili zich ermee, vergaarde energie, totdat haar herinneringen – frag-

menten van het verleden en het heden – zich samenvoegden tot een waarachtig wéten.

De schok van dat weten deed rauwe energie door haar geest stromen, waardoor de draden van Duisternis in stukken braken en haar lichaam opnieuw vorm aannam. Ze was bijna volledig gevormd toen de elementen haar hadden verdreven. Neferet vloog de cirkel uit en vluchtte.

Ze haalde net het ijzeren hek dat als barrière diende tussen de mensenstraat en het vampierschoolterrein. Daar nam haar lichaam vaste vorm aan. Ze had al haar kracht opgebruikt. Snakkend naar adem en zo zwak als een pasgeborene, nauwelijks nog bij bewustzijn, zakte ze in elkaar tegen de muur rondom het Huis van de Nacht.

Ze moest zich voeden!

Honger was het enige wat ze kende tot ze zijn verheven stem hoorde, hatelijk en sarcastisch: ‘Ja, schat. Natuurlijk heb je gelijk. Je hebt altijd gelijk. Ik wil ook niet blijven voor die bespottelijke loterij. Wat kunnen mij die lootjes schelen die me vijfhonderd dollar hebben gekost om een kans te maken die Thunderbird uit 1966 te winnen die de vampiers weggeven? Nee hoor, geen enkel probleem! En zoals je zo vaak hebt gezegd: we hadden een chauffeur moeten bellen en een limo moeten nemen. Ik begrijp dat het erg lastig is dat je nu moet wachten terwijl ik dat hele eind naar de auto moet lopen en dan terug moet rijden om jou op te pikken terwijl jij op een bank zit uit te rusten. O, en wat vind ik het leuk dat je die twee hufters van de gemeenteraad de kans hebt gegeven naar je tieten te staren terwijl je tegen hen fluisterde en je idiote roddels over Neferet hebt verspreid. Ha! Ha! Ha!’ Zijn sarcastische lach dreef door de avond op haar toe. ‘Als je een keer aandacht zou schenken aan iets anders dan jezelf, dan zou je weten dat Neferet heel goed voor zichzelf kan zorgen. Penthousevandalen van wie niemand ook maar een glimp heeft opgevangen? Ik dacht het niet. Die rotzooi leek het resultaat van een vrouwelijke vlag van razernij. Ik heb medelijden met degene die die woede-uitbarsting teweeg heeft

gebracht, maar ik heb geen medelijden met Neferet.’

Neferet ging met moeite rechtop zitten en spitste haar oren. De mens had haar naam genoemd. Dat moest een teken zijn dat hij een geschenk van de goden was.

De lichten van de Lexus die op nog geen drie meter van de plek stond waar zij zat, flitsten even op toen hij met de afstandsbediening de portiervergrendeling uitschakelde en mompelde: ‘Dat vervloekte mens. Het enige wat ze doet is roddelen en manipuleren, manipuleren en roddelen. Ik had naar mijn vader moeten luisteren en niet met haar moeten trouwen. Het enige wat mijn huwelijk van 25 jaar me heeft opgeleverd is een hoge bloeddruk, brandend maagzuur en een ondankbare dochter. Ik had de eerste single burgemeester kunnen zijn die Tulsa in vijftig jaar had gehad en een vrouw kunnen kiezen uit de jonge dochters van oud oliegeduld als ik niet al aan haar vast had gezeten...’

Zijn gemopper ging over in onverstaanbaar achtergrondgeluid toen haar supergevoelige gehoor zich concentreerde op zijn hartslag.

Ze slaakte een dankbare zucht. Hij klonk inderdaad als avondeten. Ze zou de goden van het noodlot die hem naar haar toe hadden gestuurd niet bedanken. Ze zou hun hulp accepteren als niets meer dan wat ze verdiende, een erkenning dat ze blij waren met haar terugkeer naar hun onsterfelijke gelederen.

Ze stond op toen hij het portier van de auto opentrok. Neferet legde al haar verlangen en honger in één woord, zijn naam: ‘Charles!’

Hij aarzelde, rechtte zijn rug en tuurde haar kant op in een poging in de duisternis iets te zien. ‘Hallo? Is daar iemand?’

Neferet had geen licht nodig om te kunnen zien. Haar blik gleed makkelijk door de Duisternis. Ze zag zijn zorgvuldig gekamde haar, de gedistingeerde snit van zijn dure pak, het zweet op zijn bovenlip en de kloppende ader in zijn hals.

Ze deed een stap naar voren, zwiepte haar lange kastanjebruine haar naar achteren en onthulde haar weelderige naakte lichaam. Toen, alsof het op dat moment pas bij haar opkwam, bracht ze haar

handen omhoog in een weinig succesvolle poging haar intieme delen voor zijn groter wordende ogen te verbergen. ‘Charles!’ zei Neferet nog eens. Deze keer voegde ze er met een snik aan toe: ‘Ze hebben me pijn gedaan!’

‘Neferet?’ Charles was duidelijk van de wijs gebracht en deed een stap dichters naar haar toe, maar bleef toen weer staan. ‘Ben jij het echt?’

‘Ja! Ik ben het! O godin, dat uitgerekend jij degene moet zijn die me hier vindt, naakt, gewond, en helemaal alleen. Het is zo verschrikkelijk! Zo afschuwelijk!’ Huilend sloeg Neferet haar handen voor haar gezicht, waarmee ze hem goed zicht op haar lichaam bood.

‘Ik begrijp het niet. Wat is er met je gebeurd?’

‘Charles!’ Zijn naam snerpte vanaf het schoolterrein op hen toe. ‘Waar blijf je?’

‘Schat, ik heb...’ begon Charles naar zijn vrouw terug te roepen, maar Neferet liep snel naar hem toe. Ze omklemde zijn hand en onderbrak hem. ‘Nee! Vertel haar niet dat ik er ben. Ik zou het niet kunnen verdragen dat ze te weten komt wat ze me hebben aangedaan,’ fluisterde ze vertwijfeld.

Met zijn blik op Neferets naakte borsten gericht schraapte hij zijn keel en vervolgde: ‘Frances, schat, even geduld. Ik had de afstandsbediening laten vallen en heb die net pas gevonden. Ik kom eraan.’

‘Natuurlijk heb je die afstandsbediening laten vallen! Je bent zo verrekte onhandig!’ kwam het venijnige antwoord.

‘Ga naar haar toe! Vergeet dat je me hebt gezien.’ Neferet jammerde en trok zich terug in de schaduwen naast de muur om de campus. ‘Ik red me wel.’

‘Geen denken aan. Natuurlijk laat ik je hier niet achter, naakt en gewond. Hier, trek mijn jasje aan. Vertel me wat er is gebeurd. Ik weet dat je penthouse vernield is. Ben je ontvoerd?’ Charles sprak terwijl hij naar haar toe liep. Hij trok het jasje van zijn pak uit en gaf het aan haar.

Neferets blik ging naar zijn handen, die haar het jasje aanboden.

‘Wat zijn je handen groot.’ Neferet werd overweldigd door beelden uit het verleden en ze vond het moeilijk om te praten, haar lippen waren koud en gevoelloos geworden. ‘Je vingers. Zo, zo dik.’

Charles knipperde verward met zijn ogen. ‘Dat zal wel. Neferet, ben je wel in orde? Je doet zo vreemd. Hoe kan ik je helpen?’

‘Me helpen?’ Neferets vraatzuchtige geest duwde haar uit Emily’s verleden. ‘Ik zal je de enige manier laten zien waarop je me kunt helpen.’

Neferet verspilde geen energie meer aan praten. Met een roofzuchtige beweging sloeg ze het aangeboden jasje opzij en smeed ze Charles tegen de muur. Zijn adem werd uit zijn longen geperst en hij viel snakkend naar lucht op het gras. Ze gaf hem geen tijd zich te herstellen. Ze drukte hem met haar knieën tegen de grond, vormde haar handen tot klauwen en scheurde zijn keel open. Toen zijn dikke, hete bloed uit zijn halsader spoot, plaatste ze haar lippen over de diepe wond en dronk gulzig. Zelfs terwijl hij stierf, verzette hij zich niet. Hij was volledig door haar betoverd en kreunend probeerde hij zijn armen omhoog te brengen om haar te omhelzen. Hij ademde gorgelend, zijn gekreun verstomde en hij schopte krampachtig met zijn benen, maar naarmate hij dichterbij de dood kwam, nam Neferets kracht steeds meer toe. Ze dronk en dronk, zoog zijn lichaam en geest leeg, tot Charles LaFont, burgemeester van Tulsa, niets meer was dan een bloedeloos, levenloos omhulsel.

Neferet likte haar lippen af, stond op en keek neer op wat er van hem over was. Energie golfde door haar lichaam. Wat was de smaak van de dood toch verrukkelijk!

‘Verdomme, Charles! Moet ik dan álles zelf doen?’ De stem van zijn vrouw kwam dichterbij, alsof ze op hen toe liep.

Neferet hief haar bloedige hand: ‘Mist en Duisternis, ik beveel u. Verberg mijn lichaam! Verhul me! Nu!’

In plaats van Neferet te gehoorzamen en haar te verbergen voor zoekende ogen, trilden de diepste, donkerste van de schaduwen alleen maar onrustig. Ze voelde hun antwoord meer dan dat ze het

hoorde: *Je macht is afgenomen, herboren Tsi Sgili. Ons nu bevelen? We zullen zien... we zullen zien...*

Neferet kon het zich niet veroorloven zich door haar razernij te laten meeslepen. Ze hield haar woede bij zich en koos die in plaats van Charles LaFont's gekreukelde jasje. Gehuld in niets dan bloed, woede en afnemende kracht, sloeg Neferet op de vlucht. Toen ze de greppel aan de overkant van Utica Street had bereikt, begon de vrouw van LaFont te gillen.

Het gegil deed Neferet glimlachen, en hoewel Duisternis haar bevel om haar te verhullen niet gehoorzaamde, rende de Tsi Sgili met de bovennatuurlijke lenigheid van een onsterfelijke. Tijdens haar vlucht door de binnenstad stelde Neferet zich voor hoe ze eruit moest zien voor een sterveling die toevallig uit het raam keek: een bloedrode geestverschijning, een banshee uit lang vervlogen tijden. Neferet wenste dat ze de vloek van de banshee tot leven kon brengen: dat elke sterveling die de moed had om naar haar te kijken, in steen zou veranderen.

Steen... kon ik maar...

De energie die ze uit de dood van de burgemeester had geput was snel opgebrand. Neferets vliegende vaart nam af. Golven van zwakte overspoelden haar lichaam en ze struikelde over de volgende stoepbrand, snakkend naar adem.

Geen huizen hier. Waar ben ik?

Neferet keek verward om zich heen. Ze knipperde met haar ogen tegen het felle licht van de straatlantaarns in jarentwintigstijl die in het park verspreid stonden. Instinctief liep ze bij het licht vandaan en zocht ze de beschutting van het struikgewas en de kronkelige paden in het hart van het park.

Op een kleine heuvel, omringd door slapende rododendronstruiken, kwam Neferet eindelijk weer op adem en kon ze helder genoeg denken om de omgeving te herkennen.

Woodward Park, niet ver van het Huis van de Nacht. Neferet keek op en zocht de skyline van de binnenstad van Tulsa. *Het Mayo is te ver weg. Dat haal ik niet voor zonsopgang.* En zelfs als ze haar pent-

house kon bereiken voordat de zon boven de horizon uit kwam en het laatste restje kracht aan haar onttrok, hoe moest ze dan langs de mensen aan de balie heen glippen? Duisternis gehoorzaamde haar niet. Zonder verhulling was ze een naakte, met bloed bedekte vampier, iets weerzinwekkends dat moest worden opgesloten, vooral in de nacht dat hun burgemeester door een vampier was vermoord.

Misschien had ze haar opties beter moeten overwegen voordat ze een eind maakte aan LaFonts miserabele leven.

Neferet voelde paniek opkomen. Ze was niet meer zo alleen en kwetsbaar geweest sinds de nacht dat haar vader haar van haar onschuld had beroofd.

De Tsi Sgili huiverde bij de gedachte aan zijn grote, hete handen, zijn dikke vingers en de stank van zijn adem.

Neferet barstte in snikken uit toen ze dacht aan de schaduwen en de Duisternis die haar als jong meisje hadden getroost. ‘Hebben jullie me allemaal in de steek gelaten? Zijn mijn duistere kinderen me geen van allen trouw gebleven?’

Als in antwoord ritselden de struiken die voor haar stonden en kwam er een vos uit tevoorschijn. Het dier keek haar zonder angst aan. Neferet werd vervuld van bewondering voor de schoonheid van zijn rode vacht en de intelligentie in zijn fonkelende, groene ogen.

De vos is mijn antwoord... mijn geschenk... mijn offer.

Neferet verzamelde haar laatste restje kracht. Geruisloos en snel brak ze de nek van de vos met een enkele slag. Terwijl het licht uit zijn ogen verdween legde Neferet het lichaam over haar schoot en scheurde met haar nagels de keel van het stervende dier open. Ze tilde de vos op zodat zijn bloed langzaam over haar armen en borsten stroomde en als een warme voorjaarsregen een plas rondom haar vormde.

‘Als jullie een offer van mij verlangen, ziehier het dier dat ik voor jullie heb gevangen! Dit bloed is slechts het begin, en ik zweer: kom bij me terug en Tulsa betaalt jullie meer... veel meer!’

De diepste schaduwen onder de rododendronstruiken kwamen

in beweging. Langzaam, bijna weifelachtig kropen enkele draden van Duisternis naar Neferet.

De Tsi Sgili knipperde tranen weg. Ze hadden haar niet in de steek gelaten! Ze beet op haar lip om te voorkomen dat ze het uit-schreeuwde van dankbaarheid toen de voorste sliert zijn ijskoude lijf tegen haar aan drukte terwijl hij het warme vossenbloed in dook en zich begon te voeden. Andere sloten zich bij de eerste aan, en hoewel er geen duizenden, zelfs geen honderden tevoorschijn kwamen, zoals vroeger, was Neferet blij dat er zoveel waren gekomen. De grond rondom haar leek te zijn veranderd in een nest van Duisternis. Ze ademde de nacht diep in en voelde de kracht die erdoorheen pulseerde. Als de haar vertrouwde draden bij haar bleven, zou ze ze kunnen voeden, en in ruil daarvoor zouden ze haar verbergen en verzorgen tot haar krachten volledig waren hersteld en ze haar doel kon verwezenlijken.

Mijn doel? Wat is mijn doel?

Herinneringen overspoelden haar verzwakte geest met een kakofonie van stemmen en beelden: ze was een jong meisje – *je doel is meesteres van het Wheeler Huis te worden!* Ze was een jonge hogepriesteres – *je doel is het pad van de godin te volgen!* Ze was een oudere vampier die was begonnen met luisteren naar de fluisteringen van Duisternis, die op de wind naar haar toe leken te drijven – *je doel is mij te helpen ontsnappen uit mijn aardse gevangenis en aan mijn zijde te heersen!* Ze was machtig, gevoed door draden gevormd van nacht en magie – *je doel is mij te amuseren en mijn gade te zijn!*

‘Genoeg!’ riep Neferet. Ze begroef haar gezicht in de zachte, mufte vacht van de geofferde vos. ‘Ik heb er genoeg van dat anderen me vertellen wat mijn doel is.’ Ze stond resoluut op en verzamelde de trots en kracht die haar nog restten. ‘Ik heb gedood en jullie hebben je gevoed. Nu brengen jullie me naar een schuilplaats waar het veilig is, met spoed!’

De tentakels van Duisternis golfdend, wikkelden zich om haar naakte benen, trokken zachtjes, dwongen haar in beweging te komen. Zwijgend volgde Neferet Duisternis naar een pad dat leidde

naar een brede, stenen trap op een rotsige helling. Ze liep de trap af tot ze op het straatniveau van het uitgestorven park voor een onopvallende grot tussen verzorgd groen en paden stond. Rotsen en struiken onttrokken de ingang grotendeels aan het oog. Het pad gaf toegang tot een groot grasveld dat uiteindelijk naar Twenty-first Street leidde. De draden lieten haar los en verdwenen in de spleet tussen de stenen. Neferet volgde ze en klom naar de ingang van de grot. Ze haalde een keer diep adem en kroop de pikzwarte duisternis in, waar een bedompte, wilde geur hing.

Haar draden hadden haar naar het vossenhol gebracht.

Neferet ging liggen en verwelkomde de geur van haar prooi. Ze kon bijna de warmte van het dier voelen dat nog maar zo kort geleden zijn nest had verlaten. Neferet zocht een comfortabele houding, en bedekt met alleen bloed en Duisternis deed ze haar ogen dicht en gaf zich eindelijk over aan de slaap.